

Sygn. akt III KZ 5/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **K. B.** skazanego z art. 53 ust. 1 i 2
w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomani po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2020 r.,
zażalenia **K. B.** na zarządzenie Przewodniczącej
Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt WKK (...),
o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II A Ka (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony m.in. przez obrońcę oskarżonego K. B. wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...), skazujący oskarżonego za przestępstwa z art. 53 ust. 1 i 2 i in. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności do 3 lat. W dniu 11 marca 2019 r. – wyznaczona na wniosek skazanego w postępowaniu okołokasacyjnym obrońca z urzędu adw. S. G. złożyła wniosek o uzasadnienie tego wyroku Sądu Apelacyjnego, który został jej doręczony w dniu 21 maja 2019 r. W dniu 21 marca 2019 r. wpłynął do Sądu Apelacyjnego wniosek skazanego o zmianę obrońcy z urzędu z uwagi na to, że do adw. S. G. utracił zaufanie. W dniu 16 kwietnia 2019 r. Przewodniczący Wydziału Karnego zwolnił z obowiązków obrońcy z urzędu adw. G. i w jej miejsce wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu w osobie adw. K. M., któremu odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem został doręczony w dniu 27 maja 2019 r. W dniu 21 czerwca 2019 r. do Sądu Apelacyjnego wpłynęło pismo skazanego skierowane do Sądu

Najwyższego z dnia 12 czerwca 2019 r. nazwane „wnioskiem o kasację”. W dniu 2 lipca 2019 r. dotarło do Sądu Apelacyjnego pismo adw. M. z dnia 26 czerwca 2019 r. w którym wniósł o zwolnienie go z obowiązku obrońcy z urzędu skazanego, bowiem ten w rozmowie telefonicznej w dniu 26 czerwca 2019 r. oświadczył, iż utracił do niego zaufanie oraz zobowiązał go „aby odstąpił od składania jakiegokolwiek pisma w jego imieniu odnoszącego się do wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r.” O to samo wniósł też sam skazany pismem z dnia 26 czerwca 2019 r. W dniu 16 lipca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) wydał postanowienie mocą którego zwolnił adw. K. M. z obowiązków obrońcy z urzędu skazanego. W dniu 16 września 2019 r. został wyznaczony skazanemu kolejny obrońca z urzędu adw. S. R. , któremu odpis wyroku Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem doręczono w dniu 8 października 2019 r. W dniu 17 października 2019 r. do Sądu wpłynął wniosek skazanego z dnia 23 września 2019 r. w którym poinformował on adw. R., iż „wyraża zgodę na podpisanie sporządzonych przez niego (tj. skazanego) pism procesowych w postaci kasacji i jej uzupełnienia. W dniu 24 października obrońca z urzędu skazanego wniósł pismo wraz z opinią prawną o braku podstaw do wniesienia kasacji. Obrońca poinformował, iż wysłał odpis tej opinii skazanemu. W dniu 28 października 2019 r. skazany został wezwany do uzupełnienia braku formalnego sporządzonej przez niego osobiście kasacji poprzez jej sporządzenie i podpisanie przez adwokata, pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji. To wezwanie doręczono skazanemu w dniu 4 listopada 2019 r. Skazany w dniu 1 grudnia 2019 r sporządził pismo zwane skargą – zażaleniem w którym wskazał, że z art. 526 k.p.k. wynika tylko, iż „kasacja powinna być sporządzona przez adwokata, a nie że musi być przez niego sporządzona”. Nadto stwierdził, iż on „sam napisał już kasację i nie życzy sobie aby ktokolwiek go reprezentował”.

Zarządzeniem z dnia 20 grudnia 2019 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego odmówił przyjęcia kasacji skazanego, z uwagi na to, że pomimo wezwania go do uzupełnienia braku formalnego tej kasacji poprzez sporządzenie i podpisanie jej przez adwokata skazany nie uzupełnił tego braku w zakreślonym terminie.

W dniu 17 grudnia 2019 r. skazany sporządził „skargę” w której podniósł, iż już wcześniej pisał do Sądu, że nie potrzebuje żadnego adwokata, gdyż sam napisał „wniosek o kasację”, ale Sąd „starał się znaleźć takiego dla niego adwokata, który pod dyktando nieuczciwych sędziów, aby ich oszustwa nie ujrzały światła dziennego, napisze na jego rzecz kasację”.

Skazany sporządził też w dniu 7 stycznia 2020 r. zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia jego kasacji

Podniósł w nim, że nie zgadza się z treścią tego zarządzenia. Wyznaczony z urzędu adwokat za „parę złoty go sprzedał”, „ratuje sędziów, którzy boją się aby jego wnioski nie dotarły wyżej, gdyż wyjdzie na jaw jakie zakłamanie – oszukańcze praktyki stosują”. Nadto krytycznie ocenił toczące się przeciwko niemu postępowanie, zarzucał sędziom i prokuratorowi „bezzasadne kłamstwo i „oszustwo”, zaś adwokatom bierność, a także i to, że tylko „zaliczali dniówkę”. Podniósł również, iż jest niewinny i został bezpodstawnie skazany. Takim działaniem Sąd niszczy jego rodzinę, jego i jego niepełnoletnie dzieci. Jest emerytem, ma 70 lat i chciałby wierzyć w polskie sądy i sprawiedliwość.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Argumentacja w nim przytoczona jest dla kontroli instancyjnej przeprowadzanej w niniejszym postępowaniu, której przedmiotem jest zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji – w przeważającej części - bezprzedmiotowa. Obowiązkiem sądu odwoławczego w niniejszym postępowaniu było tylko sprawdzenie tego, czy wspomniane zarządzenie zostało wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami karnej ustawy procesowej i czy rzeczywiście zaistniały warunki formalne pozwalające na zastosowanie tych regulacji. Tym samym – dla wiedzy i świadomości skazanego – należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie miał uprawnień badania ani zasadności uznania winy skazanego w zakresie przypisanych mu przestępstw w przedmiotowej sprawie, ani tego czy działania organów procesowych i adwokatów w toczącym się przeciwko niemu procesie były, czy nie były, zgodne z obowiązującymi procedurami. W tym samym celu zauważyć też należy, iż obowiązkiem Sądu Najwyższego, tak jak każdego innego organu procesowego, jest stosowanie obowiązujących przepisów, które z woli ustawodawcy przyjęły takie, a nie inne brzmienie. Uwaga ta dotyczy także i przepisu art. 526 § 2 k.p.k., który wciąż utrzymuje tzw. przymus adwokacko – radcowski w odniesieniu do kasacji pochodzących od podmiotów innych niż prokurator i te wskazane w art. 521 k.p.k. Oznacza to, iż tylko kasacja spełniająca ten formalny wymóg może być przyjęta do

merytorycznego rozpoznania. Nierespektowanie nakazu realizowania wymogu sporządzenia kasacji przez podmiot wnoszący kasację skutkuje niezbędnością wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiocie wezwania skarżącego do usunięcia tego braku formalnego kasacji - w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Zaniechanie usunięcia przez niego tych braków, w określonym terminie, implikuje konieczność odmowy przyjęcia takiej dotkniętej brakiem formalnym kasacji – w trybie przewidzianym w art. 530 § 2 k.p.k. Takie też zarządzenie wydano w niniejszej sprawie i to ono jest przedmiotem zaskarżenia rozpoznawanego zażalenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania jego zasadności. Wydano je bowiem w sytuacji w której to sam skazany sporządził kasację i pomimo wezwania go do usunięcia jej braku formalnego poprzez sporządzenie jej przez adwokata w terminie 7 dni pod rygorem odmowy jej przyjęcia, tego jej braku nie usunął.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.